

lemmer, altsaa ikke blot betaler Kontorudgifter og Medhjælp, men ogsaa lønner Medlemmerne for det betydelige Arbejde.

Jeg nævnedes, at Landstinget havde foranlediget, at Bestemmelsen om, at Hvervet er ulønnet, igen kom ind i Loven. Det er naturligvis nok et konservativt Princip, at den Slags Hverv skal være ulønnede, borgerligt Ombud, og det kan jo ogsaa se ret ideelt ud, men det er i Virkeligheden et Spørgsmaal, om det ikke snarere er en egoistisk Bestræbelse, om det ikke snarere er et Privilegium for de bedrestillede, man tilsigter at opretholde ved at nægte at honorere saadanne Hverv, der kræver et stort Arbejde og paafører Hvervets Udøver Tab. I de øvrige Landes Huslejelovgivning, der her er gengivet i Uddrag, har man ogsaa haft Øjet aabent for dette Forhold og har indført større Klarhed. I Holland bestemmes det saaledes, at Udgifterne ved Huslejenævnenes afholdes halvt af Staten og halvt af Kommunen, og der er det altsaa tilladt at give Huslejenævnenes Medlemmer Vederlag. I det svenske Lovforslag, der ogsaa er aftrykt, staar der udtrykkelig, at Kommunalbestyrelsen afgør, hvorvidt Nævnenes Medlemmer skal have Godtgørelse; dør staar det altsaa Kommunerne frit for at bevilge Vederlag. I Norge bestemmes det ligeledes ifølge den aftrykte Huslejelov, at Kommunkassen kan yde Nævnenes Medlemmer Godtgørelse for Arbejdet. Jeg vil meget henstille, at det bliver klart bestemt, hvorledes Forholdet skal være, og at det fastsættes, at dette store Arbejde kan lønnes, thi hvis Arbejdet skal udføres ordentlig, skal Nævnenes Medlemmer selv rundt omkring og med egne Øjne se paa de forskellige Lejligheder; ellers vil de ikke kunne afgøre Sagerne retfærdigt. Det kræver et meget stort Arbejde, og man kan ikke forlange, at Folk skal paatage sig dette og maaske oven i Købet direkte sætte Penge til.

I det foreliggende Lovforslag er der for Overtrædelse af Loven ikke foreslaaet større Straf end Bøder, og det foreslaas, at disse Bøder tilfalder Statskassen. Her er der ogsaa et Punkt, som jeg gerne vilde pege paa, nemlig Statskassens Forhold til Bøderne. Det er Regelen, at alle Bøder gaar i Statskassen eller i Politikassen, men hvis Bøderne ikke betales, men afsones og derved foraarsager Udgifter, maa Kommunerne i Regelen afholde disse Udgifter. De gaar ind under Delinkventomkostningerne og repareres. Dette er et meningsløst Forhold. Det burde være saaledes, at de Bøder, der betales, kunde anvendes til Dæk-

ning af Udgifterne ved de Bøder, som ikke betales, men afsones. Naar Bøderne her gaar i Statskassen, medens Kommunkassen skal afholde Udgifterne til Kontorlokaler, Medhjælp o. s. v., er man inde paa et lignende Forhold. Bøderne burde tilfalde Kommunkassen, saa kunde der maaske blive lidt til Hjælp til Dækning af Udgifterne. Rimeligst var det, hvis Staten tog Del i de af Loven foraarsagede Udgifter.

Man er, som sagt, her ikke gaaet højere med Hensyn til Straffen end til Bøder, medens man i enkelte andre Lande, f. Eks. Norge, har fastsat en Straf af Fængsel i indtil 3 Maaneder for Overtrædelse af Huslejelovgivningen. Det er et Spørgsmaal, om man ikke burde overveje strengere Bestemmelser, ogsaa Fængselsstraf. Efter de af mig fremdragne Eksempler gaar man jo saaledes frem, at der i adskillige Tilfælde kunde synes at være god Anledning til at anvende Fængselsstraf, og saa meget er sikkert, at adskillige Medborgere har maattet vandre i Fængsel for meget mindre end det, der er præsteret i Retning af Overtrædelse af Huslejelovgivningen.

Alt i alt maa jeg sige, at jeg ikke kan indse, at det foreliggende Lovforslag er særlig vidtgaaende. Det er kun Minimum af, hvad der bør forlanges af en Huslejelovgivning. I Sverige har man anset det for nødvendigt at gaa meget længere. Jeg skal blot nævne et Eksempel ved at pege paa, at i det svenske Lovforslag fastsættes, at der ikke forlanges længere Forudbetaling end en Maaned, uanset om der er fastsat længere Forudbetalingsfrist, f. Eks. 3 Maaneder. Naar blot Huslejen betales første eller anden Søgnedag i Maaneden forud, kan en Vært ikke gøre Paastand paa Kontraktbrud og betragte det som Opsigelsesgrund. Det er et Forhold, som det vilde have nogen Betydning at faa med i Lovforslaget; thi der er ude i Landet enkelte Grundejere, som ligger paa Lur efter, om Huslejen ikke skulde udeblive nogle Timer over Tiden.

Maa jeg til Slutning yderligere fremsætte et Par Bemærkninger til den ærede Ordfører for Venstre. Han var meget betænkelig ved Huslejenævnsmedlemmernes fortsatte Fungen og vilde have aabnet Adgang til at skifte omkring med dem, fordi mange var optraadt for haandfast og derfor burde ombyttes. Jeg tror ikke, at en saadan Paastand kan begrundes, thi Nævnenes Sammensætning er ikke en saadan, at man paa Forhaand skulde synes, at det i særlig Grad kan komme til at gaa ud over Husejerne. Nævnet skal bestaa af to Husejere og to Lejere, samt en Formand, der vælges